

Director: MIHAIL STELESCU

Redacția și Administrația: Str. Emil Costinescu, 17 București VI

Abonamentul anual 100 lei
Studenți și muncitori 75 lei
Instituții și Autorități 300 lei
In strălăutate 500 lei

TELEFONE

Direcția 4-29-60, Administrația 3-25-27, Tip. 4-28-86
Manuscrisuri nepublicate se distrug
Redactor-șef: ALEXANDRU TALEX

Apare JOIA

4 pagini 2 lei

CRUCIADA
ORDINĂMÎNII SEMEULUI

SAPTAMANAL DE LUPTA POLITICA ȘI SPIRITUALA

Mihail Stelescu a fost arestat!...

In clipa, când apar aceste rânduri, guvernul Tătărescu își însemnă pe răboi ilegalității și al violențelor, o ispravă care le întrece pe toate. Și anume: MIHAIL STELESCU, conducătorul Crucadei și fratele nostru de luptă, A FOST ARESTAT, IN CHIP SAMAVOLNIC acum trei zile. Motivul, pentru care Mihail Stelescu zace, astăzi, între zidurile reci ale închisorii Văcărești se spijină pe încercările, de-acum doi ani, de a pune o Cruce la mormântul Eroulului necunoscut.

Cetățenii acestei țări își amintesc, că până mai acum un an, la mormântul Eroulului necunoscut nu veghia nici un semn creștinesc. Și că în 1933 studențimea română, din inițiativa și sub conducerea lui Mihail Stelescu, cum părașe o Cruce de marmură, pe care s'o depună, pios, la căpătâiul aceluia ce simboliza puterea de jertfă, iubire și curajle a poporului român. Guvernul, din vremea aceea, indus în eroare de sfararii culjșelor, a interzis depunerea Crucii, sub pretextul că ar fi o asemenea "ornament" (sic!) n'au voie să le comită decât Regele și Guvernul.

lului național. Acest mormânt trebuia să aibă o cruce, pentru că după cum glăsuie legile acestei țări, biserică oficială a statului român, e cea creștin-ortodoxă. Iar la căpătâiul oricărui mort, creștin, străjuesc o cruce, simbol nu numai al credinței ci și a legilor protivitea sub care evolua viața noastră.

Ceiaze uitase guvernul și autoritățile noastre, atunci când au interzis depunerea Crucii, negând legitimitatea unui asemenea "ornament" este următorul amănunt capital: Reinlumarea osemintelor Eroulului necunoscut a fost săvârșită după regulile de îngropăciune ale Bisericii creștine: mare sobor de preoți, rugăciuni și slujbe în toate bisericile, lumânări și tămăle, sunete de clopote și cântece de vecinică pomenire. Ori dacă îngropi pe cineva, după întreg ritualul ortodox, apare dela sine, ca imperioasă și existența acelei cruci funerare.

Oamenii noștri politici, când sunt la guvern, gândesc numai prin prisma interesului lor personal. Pentru ei interdicția țineretului românesc de-a depune o cruce pe mormântul unui precursor, au interpretat-o ca pe o afacere, a cărei reclamă le scăpa de printre degete. Și atunci au făcut tot posibilul, ca s'o stăvilească.

de vreme ce guvernul I-A DAT DREPTATE, mai târziu, iar Crucea se odihnește azi la căpătâiul simbolului din Parcul Carol.

Acastă arestare este însă și samavolnică. Pentru că după toți acuzații, numai Mihail Stelescu este încarcerat. Călății se plimbă, cu mâinile în buzunar și deapănă amintiri.

In jurul sancțiunilor

Analizând discursul d-lui Samuel Hoare, putem extrage de la început două hotărâri categorice? 1) Că în nici un caz Anglia singură nu va pași la alte măsuri de cât acelea pe care le va indica Geneva. Că măsurile luate până acum nu sunt decât un "memento" adresat Italiei (fără efect).

Consecința directă a acestor discursuri este că Anglia angajată probabil prea mult de tinerețea d-lui Eden, caută să tempereze efectul dezastruos al urilor trezite de ea, și să caute mijloacele de a dregre ce a început să strice.

Lașitatea gazetărească și lașitatea comunistă

D. Silviu Cernea, dela „Naționalul Nou” mă acuză într'unul din numerele din săptămâna trecută că numele meu ar fi pseudonimul prietenului Alexandru Talex. Confuzia aceasta îmi face cinste, dar numele meu e numai al meu și nimeni altul decât mine nu iscălește cu el, care am girul unor acte de botex și de stare civilă drept garanție.

Lași dela Cuvântul Liber să ia aminte până unde merg cu obrăznicia. In timp ce noi cei dela Crucada scriem această gazetă cu prețul unei jertfe zilnice canalile dela Cuvântul Liber scriu plății cu aur greu.

Finalul acestei „afaceri” este un proces, care se tot judecă și nu se mai sfârșește. Acuzații sunt însăși victimele masacrelor de-acum doi ani: Mihail Stelescu, Preotul Georgescu-Eldineț și a.

Intâ motivul ascuns, al arestării conducătorului Crucadei. D. Gh. Tătărescu, în loc să-și vadă de căminla sa guvernare, sprînjită de călăușul cenzurii și amenințarea stării de asediu, încearcă să suture gura liberă a desvoltare a unei grupări tinerești de primenire socială și politică.

„Oprește-te înțelept ca Edip înaintea Sfînxului cu vechi enigmă! Rusia este Sfînxul!”

Totuși cu altă ocazie vom arăta cum mulți cărpaci poetici după melegurile noastre sunt mână în mână cu acești simpli versificați. Simplele lor imagini rătăcesc, sunt prea avântate, și-și face impresia unei umilinți așa de mari, încât frica eșafodului, ridică această „poezie”, la o oare care inspirație.

„Masinii”... E primul entuziasm în care se transfigurează, un moment de sânger, o clipă poetică. — e o jalnică pierdere de energie spirituală pentru construirea unei mari poeme... Zadarnic Maiaikovski chiamă adevărul, el e prins de umbra ce-o poartă poporul rus, ca o mantie grea de aramă.

Poezia nouă în Rusia

Semne de puternică răzmeriță spirituală s'au adâncit în poezia cea nouă în Rusia. La noi în țară frumusețea unei laudate cărți de poeme, a făcut să fie tradusă de un poet, de altul. Trebuia să se facă cunoscută poezia nouă din Rusia, cu toate ridicările și mărturisitele ei revelațiuni. Și creat și de-o anumită presă o puternică imagine a unui tablou nereal al poeziei nouă în Rusia.

„Suntem o armată de purtători de lumină pe pământ, China și Europa, Nordul și Sudul Se vor întâlni ca prieteni la oaltă Ca să unească Abisul și Zenitul. Tatăl lor este Dumnezeu și Rusia mama lor.”

„Zorile de aur ale veacurilor”. Totuși cu altă ocazie vom arăta cum mulți cărpaci poetici după melegurile noastre sunt mână în mână cu acești simpli versificați.

„Oprește-te înțelept ca Edip înaintea Sfînxului cu vechi enigmă! Rusia este Sfînxul!”

„Baioneta la Nord, baioneta la Vest! Baioneta la Sud și la Est!”

SPORT

DE ORBA CU PETRICA RADULESCU

Desigur că mulți vor spune, poate, că noi vedem prea multe speranțe, în rândurile acestui tineret sportiv; vom răspunde, că pentru a vedea această stare îmbucurătoare, nu se cer calități excepționale ci un ochiu vigilent și atăta tot.

Dealtfel, nu trebuie să ne mai surprindă astăzi ascensiunea tineretului, nu numai în sport, ci în general, deoarece străbatem o epocă de frământări viguroase tineresti în una cărora, se profilează pe ecranul vieții personalității evidente.

Acest tineret e predominant de spiritul sportiv, logic e deci, ca din această direcție să pornească cel mai mare număr, spre curajul olimpului.

Cum te-ai hotărât să joc fotbal? Nici eu nu știu precis; am început să joc fără a mă gândi să ajung ceva.

O influență însă, asupra hotărârii ce am luat, de a continua, au avut partidele internaționale organizate de Juventus de la care nu am lipsit niciodată.

La ce vârstă ai început să joci? La 12 ani.

In ce club? Am jucat în mai multe formații mici, despre care doar vag îmi mai rămânesc, mă duceau însă, regulat, la antrenamentele Juventusului.

Apoi, am venit direct la Uniunea Tricolor de unde sper să nu mai plec.

Ai jucat de la început goal-keeper? Da, ni-am dat de la început așa mare că nu am suflă pentru alt post.

Păstoriți vre-o amintire asupra debutului? Una singură. Ajutorul moral pe care mi l-a dat Steinbach în tr-o zi de 23 Aprilie 1928, când m-a chemat la antrenamentul Uniunii; pentru mine, acesta e o zi mare, care coincide cu angajarea în echipa pe care do mult o admirăm. Acesta era începutul și ea în orice domeniu, începutul e greu; am jucat la juniori și apoi direct la I-a. Eram foarte tânăr, nu aveam nici 17 ani, îmi mai trebuia jum, m., ca să ajung la baza transverzală, totuși, am jucat la I-a și la trei luni în echipa națională B contra Bulgariei. La început eram iubit de public, care mă recompensa prin aplauze, de eforturile depuse, dealtfel nici nu aveam încă, trae.

Acum ai? Da, la începutul fiecărui match, până nu mâna pe minge apoi, totul reîntre în normal.

Care ț-a fost cel mai greu match? Unirea — C. A. O. 2-1; a fost o luptă titanică dusă de 10 oameni contra vântului și C. A. O. ului, pentru a menține rezultatul primei reprize. Cât privește activitatea internațională... vom vorbi de-acum înainte.

Ceva despre portarii nostri? Actualmente, nu avem portari de clasă. Am avut însă alți formidabili! După mine, Căzner a fost cel mai bun portar pe care l-am avut vreodată.

Dintre toți portarii pe cari îi ai văzut el te-a impresionat mai mult? Nu, rezerva lui Planicka della Slavia era după mine, portarul ideal. Avea un reflex extraordinar, juca inteligent și foarte sigur.

Care a fost cea mai reductabilă înaintare ce ai avut-o în față? Cea a Ripensiei; în față ei și în special a lui Dobay, începusem să am un fel de superioritate. Acum... e trecut în legendă.

Ca goal-keeper, cum vezi înaintarea României? Nu trebuie să cinci jucători cari să se înțeleagă și să tragă "confinu la poartă. Shooterii ne lipsesc, așa că prefer să nu răspund.

Crozi ca fotbal-ului minoritar ne msi e superior? Nu, sunt două staturi diferite, însă de forțe egale. Ei joacă tehnic, iar noi atacăm, joacă ca stilul latin, care nu mai poate fi scotut inferior celui tehnic din Europa centrală.

O comparație între fotbalul nostru și cel continental se poate face?

Prima concluzie care se trage din această comparație, nu ne poate fi decât favorabilă, dacă avem în vedere timpul de când se joacă la noi și pe continente.

Ei, au o tehnică cu mult superioară nouă, care combinată cu vigoarea și siguranța, le-au creat un stil propriu. Cred că au avut multe groutăți de învins pentru a ajunge acolo unde sânt însă, printr-o luptă rațională și-au ajuns scopul. La Berlin de exemplu, există o școală de antrenori, de unde absolvenții sunt trimiși în toate colțurile țării și astfel, imprimă pretutindeni același stil.

Conducerea poate avea vre-o influență asupra moralului jucătorilor?

Desigur că da. Trebuie să existe însă o afinitate între conducere și echipă, ca să le poată îndruma jucătorii acea convingere necesară victoriei, nu prime.

Publicul nostru sportiv? În general, e imparțial, însă prea expansiv. Eu cred că nu-și dă seama de influența ce o are asupra jucătorilor.

În viața particulară cu ce vă ocupați?

Deocamdată nimic, vreau să mă însor la Polytechnică.

Idealul? Să ajung inginer, pentru a putea duce o viață prin mine și numai pentru mine. Nu mă gândesc la alții, pentru că nici alții nu se gândesc la mine.

IRINA

La stâlp cu Hertz!

N-au trecut nici măcar câteva săptămâni, de când am divulgat opinii publice, explozivele neomeniști pe cari d. Marton Hertz le-a făcut cu opera lui Panait Istrati și Constantin Barcaroiu. Acuzările noastre, întemeiate pe documente precise, au în tîmpinat din partea d-lui Hertz, o tăcere complice și foarte prudențiale.

Dar, cum pe noi nu ne interesează sensibilitatea obrazului d-lui Hertz, ci demascarea și curmarea explozivilor, pe cari le face această necinstită față a editurii românești, — continuăm să dăm în vileag alte noi pollogării.

Cea mai recentă „afacere”, d. Marton Hertz a săvârșit-o, JEC-MANIND pe d-na Margareta Panait Istrati — văduva ilustrului scriitor defunct. Și iată cum: Toată lumea știe, inclusiv d-nii Petru Manoliu și Petre Bellu, că Panait Istrati a vîndut editurii Ig Hertz, opera sa Codin, pentru suma de 55.000 (cincizeci și cinci de mii) de lei, la un tiraj de 20 de mii exemplare. Renumele lui Panait Istrati și valoarea în sine a cărții, pentru prima oară tradusă la noi, — a făcut ca acele 20 de mii de exemplare să se epuizeze în 2-3 luni. Rămânându-i cam vre-o 1000 de exemplare, d. Hertz i-a comunicat d-nei Istrati prin d. Petre Bellu, CA DUA E-PUZAREA LOR, o va chema la editură ca să trateze condițiile unei noi ediții.

Între timp, survine campania demascatoare a CRUCIADII. Fapt, care care l-a cam „nerovat” puțin (sic!) pe d. Hertz. Și cum suma de 55.000 lei, d. Hertz a plătit-o în rate, d-na Istrati s'a prezentat zilele trecute ca să-și încaseze ultimul rest, de lei 3.000.

Acum intervine lovitura de teatru a d-lui Hertz. Înainte de-a achita suma datorată, d. Hertz comunică d-nei Istrati, CA ARE DREPTUL SA TIPAREASCA DIN Codin, PATRUZECI DE MII DE EXEMPLARE, ÎN CINCI ANI, FARA SA MAI PLATEASCA NICICU. Și drept dovadă, scoate din sertar, O HARTIUTA, mare cât o chitanță și pe care fluturând-o, radios îi spuse:

— Dacă te îndoiești uite și CONTRACTUL...

În acest, așa zis „contract” se puteau distinge DOUA feluri de scris și cerneală. Unul, care scriese: „Prin prezenta vă confirm că v'am vîndut romanul meu CODIN, în care se mai cuprind buccăcările: O noapte în bălți, Kir Nicola și Intre prietenie și o tutun-gerie de lux, pentru tirajul de 40.000 de exemplare, pe prețul de 55.000 lei”...

Acest text, are pe deasupra următoarea adăogire, scrisă de o altă mână și cu altă cerneală: „Bakăr pe termen de cinci ani” Fițiica, purtînd aceste adăogiri, este semnată INTRUN COLT, înghesuit și dubios: PANAIT IS-TRATI.

La replica d-nei Istrati, că nu recunoaște acest „contract”, îndoiindu-se de autenticitatea lui, d. Marton Hertz, obraznic și fără nici o teamă de legie acestei țări, i-a răspuns: — Atunci, v-ați mai dau niciun ban și REGREI. CA NU TE-AM SILIT ml din vreme, ca să recunoști contractul acesta.

Străns de nevoi materiale, a vînd o poliță de 3000 lei în pro-

test, a doua zi, d-na Istrati a fost SILITA și semneze, recunoscînd fițiica-contract, ca să-și poată plăti polița.

Iată, de ce MONSTRUOZITATE, a fost capabil acest tâlhar al cărții și scriurii românești.

Dar cu asta i s'a înfundat. De azi încolo, deschidem lupta de exterminare acestui gangster și exploator.

INTREBAM pe d. Hertz și-l SOMAM, să răspundă: 1. Dacă acea fițiică era semnata de Panait Istrati, de ce d. Hertz a silit pe d-na Istrati ca să o recunoască?

2. Un contract de editare, se face pe un petec de hîrtie, într'un singur exemplar?

3. Se admit adăogiri străine în textul unui contract, fără să fie certificate de autor?

Marton Hertz VA TREBUI să răspundă, pentru că substratul pollogăriei este acesta: Când a tipărit pe CODIN, d. Marton Hertz a luat din volumul „PESCUTORUL DE BURETI”, bucată: BACAR, pentru că nu i se completa numărul de pagini. A supra acestei bucată, d. Hertz TREBUIA SA PLATEASCA o sumă aparte. Știind pe d-na Istrati, lipsită de apărare și în mare lipsă de bani, a ascuns contractual odevărat și-a INVENTAT o fițiică, în care a INTERCALAT pe BACAR, în prețul inițial al volumului CODIN. În felul acesta Hertz, capătă GRATUIT pe Bakăr și exploatarea pe 5 ani.

Acest „contract” inventat N'ARE NICI O VALOARE, după lege, din cauză că i s'au făcut adăogiri de o mână străină.

Cerem, deci, imediata sancționare a șantagistului și escrocului lui Marton Hertz.

Îar d-na Istrati, în fața actelor apucături de Văsiie, VA INTENTA ACTIUNE LA PARCHET, împotriva d-lui Hertz, cerînd ajutorul justiției. Un grafolog va examina, dacă scîlătura este a lui Panait Istrati.

Repetăm: CEREM SANCTIUNI și nu vom înceta strigătul nostru, până ce această canalie, nu și va primi pedeapsa atator asasinatelor morale, comise pe spina scriitorilor români și a opiniei publice, — pentru ghiftuirea sa personală.

CRUCIADA

Aniversarea Reginei Maria

Marți 29 Octomb. a. c., s'a sărbătorit în întreaga țară, a șalzecea aniversare a M. S. Regina Maria.

Evocăm cu această ocazie, figura luminoasă a acestei Regine, care se identifică cu paginile cele mai insorite și mai pline de jertie ale istoriei acestui Țări. Pe unde a trecut, a alinat dureri, a vindecat răni și a îmbărbătat sufletele sovălînde. O regină așa cum glăsuiesc hasmele...

Urăm M. Sale viață îndelungă rodnică în fapte care s'o apropie cât mai temeinic de suferința poporului. Alinându-l pe ei, Majestatea Sa Regina Maria își va dura adevăratul îmnu al nemurirei și al generozității. CRUCIADA

Mitropolitul Visarion

Se poate ca frământarea-mi lăuntrică, prilejuită de alegerea unui destoinic teodul, să nu ia baina scrisului tipărit, înainte de înscăunarea meritată a acestuia „vas ales”, pe nume Visarion Pușu, în treaptă ierarhică-jurisdicțională de mitropolit al Bucovinei.

E posibil, însă, și invers, ca rîndurile mele să apară anterior acestuia act solemn.

Oricum, alegerea I. P. S. Visarion în rolul ierarhic de mitropolit al finutului de cîtorzi vocodole impune îndată la o inter-petrare obiectivă a stărilor psihologice, existente din plin în clerul Bisericii noastre.

Biserica noastră, iubirii mei lectori, a ajuns la bunul plac al conducătorilor politici, s'a văzut învinsă în atacul ei de îndumungze și s'a cedat tuturor influențelor adverse, devenind o instituție particulară cu toate însușirile specifice ale unei țări.

Constatarea aceasta e făcută de multă lume și, mai cu seamă, nu eu sunt primul, care vă anunț această concluzie deștețară pentru Biserica. Nu, Dar spusele mele, tipărite mai înainte tot în paginile acestei gazete, au supărat anumite „personalități ecleslastice”, au pus pe fugă pe „struții” clerului și au „șifonat” unele fete pluşate și grandilovente!

Asemenea lipsă de menajament și de curtoazie din partea lui a stărna, de sigur, gteu cândva, în cumpăna dreptății față de mine, dar nebunia mea pentru Domnul nu va înceta decât odată cu suflarea gurii mele. Din toate asemenea constatări însă eu vreau să scot altceva la suprafață. Trebuie spus răs-picat că toată lumea gîndește pe acest drum al observației, dar nu merge mai departe.

Niciumul nu se arată eroic în misionarilor negricăniți al unei formidabile reacțiuni, care să motiveze hotărâtor redresarea Bisericii pe făgăsură firească, eroic în lumje numai după Evanghelie!

Și, din această cauză, iată-ne aflați într-o completă desorientare clericală, neștiind în ce sens se poate experimenta chipul slujitorului preot. Preoții sînt re-țuțurati din mijlocul poporului și vin cu mentalitatea greșită umanizării a lui Hristos, prin diformizarea esențialului dogmatic. Sufletul lor se angajează într-o duplicitate spiritală hrăvinduse din două izvoare: Evanghelia și națiunea. Acestea, însă, nu se pot unifica, din cauza unei diferențe de principiu imponderabil și a unei deosebiri clare de potențial în durabilitate: prima e creatoare, veșnică și acesci, a doua (adică națiunea) e creată temporală și schimbătoare.

Ora preoșii noștri tocmai acest lucru încearcă: să contopescă prin scop unic aceste două izvoare: realizarea însă e cu neputință. De aci și diversitatea subjugarea Bisericii obligățiilor naționale, prin substituțarea Evangheliiei în profitul maximalizării națiunii.

Din asemenea practici necerștine se petrec tot felul de cîndă-țenji satanice: participarea Bisericii la război (de curînd, cazul Italiei și al Absiniei), identifierea Evangheliiei cu principiile distanțate ale poliției, fracționarea Bisericii după conșide-rațiuni de rasă și de națiune, depreciera eluzării la altar și sfîr-deljea vieții clerului de către carul păcatului.

În timpul acestor lipse de dinamometru spiritual creștin, când necredința e îndreptar i-deologic, iar deficiențele e su-portat vesel prin șragul pasiu-nilor, s'a putut creșta pe răboiul gloriei creștine victoria u-nul demn arhier. Lupta cu a-devărat creștină, conștința că slujba lui Hristos e însăși moti-vațea acestei viețării pe pămînt și afirmarea pragmatică prin ascen-siuni alose au ridicat pe culme sacerdotală chipul de muce-nie evanghelic al I. P. S. Visar-ion Pușu.

Îngăduitorii mei lectori, gîndiți-vă numai la cele spuse mai sus de mine și țineți în seamă un schițat tablou de spectacol clerical.

La mijlocul acestui lunj s'a fi-nut Congresul național biseri-cesc, forul cel mai de seamă și după o lege bisericăescă pufin „trocărăț” — din viața crești-nă a țării.

La alegerea acestui Congres-participau electoral fruntași vie-ții noastre publice: dr. Lupu, cel car se bate în pept că e „fe-cior de popă”; d. Goga, cel cu

reminiscențe de mîzle și cu v-letății de „avocatul” Bisericii; d. Petrovici, profesor de înaltă cu-getare, dar puțin sincer în ajur-mațiile pro Ecclesia și o liotă de clericej de peste munți, lipsită complet de orice duh ortodox în deșahaterea și limpezirea pra-riilor probleme bisericăesti; pra-lași îngâmfăți, protopopi djet-a-toriași și preoți inteligenți, ca-ri și-au preceș consemnul de ord-jing. Alături de acești „domni” preoți erau și reprezentanții a-g-ezații de prin eparhiile celelalte, ce-ur mai mulți dintre ei cu dorul curat de a rupe zăgazurile regio-nalității și de a unifica suflete-ște pe toți păstorii Mântuitoru-lui.

A fost, însă, luptă, a fost ce-ar-tă urată, ardelenismul s'a arăt-at în toată hidoșenia lui, iar poli-tica a manevrat diabolic.

A învins, însă, personalitatea unuj omi, care, cu farul faptei bune, a croit părțile prin lumca păcatului și a impus încetărea școadator, reușindu-se ales prin con-sens.

Alegerea înaltului prelat tre-bue să aibe o semnificație îndoi-ță. Mai întâi e cazul să ne bucu-răm că se ivesc zorile unui în-cepăt de adevărată viață în Bi-serica lui Hristos, nădăjduind în paza Domnului și păstrînd în același suflet însoțit convinge-rea că acțiunea sfințitului terah va întreaa cât și unde trebuie pastorația clerului. În rîndul ei doilea, țin să ogîndesc sensul unei vieți trăite numai în ote-nență pe slova și lucrul Evan-gheliei, arătînd și celor îndoe-liciei din Biserica noastră că nu e minciună sacerdotul și că lu-cînd numai după azezările creș-tine poți fi luminător de minți abăluite, poți fi alinător de inim-i frământate și poți însemna fru-nțe, ajutînd cu modestie prin acul carității.

Mitropolitul Visarion Pușu și-a înstărit sufletul din zădăra căr-turării creștine, și-a adăpat suf-letul la izvoarele curate ale teo-logiei din centre ortodoxe alese, a pueres la drum pentru înfor-mații, și-a călît sufletul pentru rugul lui Hristos și a îndrăzînit da, a îndăzînit să lucreze practice toată viața teoriei evanghelice.

Noi, ce încercăm din greu pe drumul pregătirii sincere pentru sacerdoțiu, l-am întîlnit de mul-te ori prin aceste lucruri și prezen-ța lucrului său ne-a indem-nat mai departe. Îlștim înbe-ștat cu vot călugăresc din „om-vîngere și nu prin „fatalități na-turale”, îl știm că și-a îmbogă-țit sufletul din plin, a și în țării străine. L-am găsit existent în eparșia Argeșului, unde a lăsat urme și norme de grîndu-ire chinărităscă; l-am întîlnit apoi la Bălți, unde și-a pus la muncă toată pricepera devota-ți pentru Domnul; reviriment în cler, sute de locasuri ridicote și îngrijite, spornică acțiune ca-ritabilă, orientare sigură a cle-rului în mijlocul credincioșilor.

Și pe-aci, prin București, au so-șit roadele apostoliei sale: in-termitologic li are cîtor și ște-nine, ce mai bun preoți îl au ca ajutători în țiparnițe, iar teo-logii și-au usurat trajul din pri-sosul muncii sale. Și, în plus, el e singurul prelat ortodox, și de aiaure, care are clară noțiunea ortodoxe și lucrează pentru rea-lizarea acestei ecumenicități creștine.

Pentru aceste fapte minunate, figura mitropolitului Visarion se proiectează luminoasă pe bolta vieții noastre și, în acest sens, glasul regal s'a afirmat sincer și public pentru o meritată recunoaștere a mîșunii sale.

Acesta e noul păstor al Bucu-vinei, centru vechi și ales de cultură teologică, vatră prețioasă de acțiune evanghelică și ogor larg de afirmare creștină. El e simbolul adevăratei acțiuni creș-tine și drumul său e cel adevă-rat...

Înalt Prea Sfințite Stăpăne, îngăduie aceste rînduri curate și primește-le sub formă de bu-chet de daruri, ca să muncescă din sîrg pentru reaportezarea Casei Domnului.

Mă rog lui Dumnezeu să-l dea înca mulți ani în sănătate și aș fi coplesit de satisfacție să știu împlinită o unică dorință. Acesta de a fi în viitor un sluj-tor modest al altarului, sub as-cultarea ta părintească, de îndrumător înșelaj al Bisericii ortodoxe din țara mea!

MIHAI ȘTEFAN

Marginale

■ LAROUSSE mensuel illustré (Nr. 344 dela 1 Octombrie a. c.) publică la pp. 239—240, sub sem-nătura d-lui Louis Coquelin, bio-grafia și analiza personalității lui Panait Istrati. După ce povestește în câteva zeci de rînduri simple și tragice, viața lui Istrati, d. Co-quelin studiază cu amănunțime și argumente științifice, opera și scrierul.

Pentru că scrisul d-lui Coquelin este un model de pătrundere critică, obiectivă și de exprimare fru-moasă, traducem partea finală a studiuului.

„...Dar ceiaze trebuie să căutăm la Istrati, nu este teoria... Ci ace-le evocări, cari vorbesc puternic, puțînd să dovedească, ori cînd, ceva. A crezut cu naturalele, în

tr-o prefacere pedeanțregul a so-cietății, care să schimbe totul. Re-poluția rusă i-a oferit, la un mo-ment dat, rezultatele unei expe-riențe, în aparență aiomă cu cre-zările sale. În 1927, s'a dus în Ru-sia, — adică în clipa când se sîr-bătorea a zeccei aniversare a Re-poluției. La reînțocare publica: Spre o altă făcăară, trei volume, intitulat pe rînd: 1. După 16 luni în U. R. S. S. (1928); 2. So-viete (1929); 3. Rusia, așa cum e (1931).

Panait Istrati după ce, dintr'un spirit de dreptate, judecase aspru societatea burgheză, — rostește împotriva societății sovietice un rechizițoriu, tot pe atît de necru-țător. Acolo, spune el, n'a în-tîlnit decît o coterie de profitori tiranici și cruzi, slugărită de o birocrăție de paraziți. Pe scurt, o nouă burghezie. Vorbea chiar, de-o „inchișiție, cum n'a mai văzut lumea”. Despre mizeria țărănilor și-a proletarilor, Istrati spunea: „Clasa muncitoare este acia, care e mai mult lovită în U. R. S. S.”.

Acastă carte n'a plăcut Inter-naționalei a treia.

Mihail Stelescu a fost arestat

(Continuare din pag. I-a)

ri, că CRUCIADA își urmează vijelios și traiectorie spre vic-toria finală și a răfuzei ei toți mari oricîte oblouri ne-ar înșân-gera pictoarele, oricîte samavol-gerici s'ar abate asupra-ne. Miș-carea cruciată e în așa fel alcătui-tă, încât se încheagă din efortul fiecăruia, întregindu-se și contu-rându-se prin conducător.

Lipsa lui Mihail Stelescu din mijlocul nostru, suferința lui pen-tru creștinism și eroismul cu care-șei duce până la capăt realizări-le, nu rămâne cel mai viu imbold în coeziune. Să la aminte, asta, d. Tătărescu și toți stozarii volit-ticei românești, cărora aparșia Cruciadiei, le apasă greu pe suf-let.

Justiția acestei țări, acîhîtan-du-l va recunoște, INCAODA TA, dreptatea cauzei pentru care a luptat și luptă Mihail Steles-cu, plesnind peste bot, cu aces-ași ocazie, pe toți cîțoii, care ne mușcă pe unde pot.

Și Mihail Stelescu VA AVEA peste cătăva zile, când se judecă procesul, ACEASTA SATIS-FACȚIE. Prima victorie mare a Cruciadiei.

Până atunci, protestăm de pe zidurile acestei citadelle a romă-nismului, CERAND ELIBERA-REA LUI MIHAIL STELES-CU.

Mă rog, astfel, cu puteri pe toa-țe fronturile, CRUCIADA va învinge în frunte cu directorul ei, Mihail Stelescu, — PRIMUL DINTRE NOI, care și-a dat par-tea lui de jertă, pentru izbân-dă romănismlui.

naționalei a treia. Operele pe care Istrati ni le lasă ne rămân ca un rar și savu-ros mozaic de colorit exotic, de patimi violente, de romantism it-terar, de căldură orientală, de ilu-zii naive, scump plătie, de pito-resc exprimat în franceza cea mai simplă și mai naturală. Stilul său nu ne lasă ca să întrevizi până la ce grad asimilase resursele limbii sale, adoptive. Este unul mă-mulat, printre acei străni, cari au omagiat mișcător limba noastră, alegînd-o drept cea mai nimerită cale de exprimare a secretului din sufletul lor, a speranțelor și dăve-riilor lor...”

■ OLTEŢIA POLITICĂ, bina încheatul zărie crăioavenă al d-lui dr. Mihai Albu, continuă să apară plin de informații, îndrumări cin-stite și luptă intransigentă pentru propășirea neamului nostru. E o inițiativă și o realizare, care s'ar cere imitată pentru fiecare provin-cie în parte.

■ PACEA UNIVERSALĂ PER PETUA, reportaj fantezist de dd. Dem. Basarabeanu și Crăciun Dronea; — a apărut. Și este o ple-doarie caldă și cinșită până la utopie, pentru menținerea unei păci perpetue între popoare.

■ FRANTURI DE SUFLET, placheta de poezii a d-lui Const. Barcaroiu e sub țipar și va apă-rea pe curînd. Cîntorii vor ozeza ocazia să-și abăz înmănușiate, o parte din nestematele poetice pe care autorul Periferiei le-a sem-nat în paginile atator publicații literare și sociale.

■ FRANTURI DE SUFLET va fi a treia birnă literară a priete-nalității și fratelui de lăptă Const. Barcaroiu.

■ PAMANTUL, harnicului ia-lomețean Eugén Ciocăbăni con-scrăie paginile pe Octombrie unei probleme, încă nediscuțată: PRE-SA DE PROVINȚIE. Semnează în acest sens, contribuții lumina-toare și concludive: N. Iorga, T. Pisan, J. G. Vasiliu, Rada Cos-min, Avhim. Scriban ș. a.

Păcat că din vitrina cărților și faptelor de cultură, d. Cialic nu face aciași apărare cinșită a Adevărului și a Talentului, cum este restul gazetei sale. Haide d-le Cialic, lasă prietenile adu-lative cu cărțile scriitorilor „con-sacrați” și plesnește-i peste bot pe țoți acei, cari ne sfidează cu pro-ții țipărite pe hîrtie de lux și mare zarvă. Adu-ți aminte că Pa-nait Istrati, prietenul d-tale și al tuturor înșinilor spunea, că un scriitor trebuie să fie un luptător și în același timp, dublat de un mare om.

Priveste în jur și spune-mi cie-stit, pe cîți vezi asemenea?!

Cărți. Probleme. Idei

CARNET

Domnișoare bătrâne și poezii ultimei...

Mi-a scris o domnișoare bătrână... Are cincizeci și doi de ani și este profesora într-un departament de țară... De mine a auzit după cum se pare - întâmplător... A surprins într-una din orelle duminicale de limba română o elevă din clasa opta citindu-mi articolul din „Cruciada”...

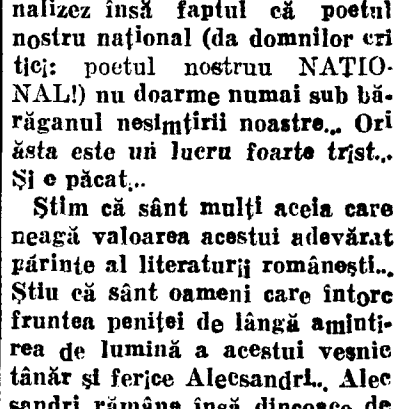
Ochelari domnișoarei profesoare au văzut verde pentru câteva clipe, iar obrăziți au prins culoarea răscolului fierț... Strănsă cu ușa, domnișoara elevă a măturat și îi place cum scriu și că pe de asupra, îmi citește articolele pentru că are oarecare vădi informajii asupra mea, infomații din care reiese clar un lucru: că sunt elev și eu... De aici a intervenit neprevăzutul... Domnișoara profesora a cettit la rândul „Cruciada”. Rezultatul? O scrisoare pe care n-o mai văd trez dar din care am avut grijă să rețin câteva lucruri măgulitoare pentru mine: „dacă mi ai fi mie elev, ți-ași da zece fărcași să te mai ascult. Pentru că nu mi ești însă îți fac o rugămintă: scrie ceva, un rând, sau două, sau trei, despre un mare nedreptățit, Vasile Alecsandri... Nu me rătă uitate cu care am avut grijă noi să-l învluim... Pentru generația mea Alecsandri a fost un apostol și un ctitor. Pentru a dumitale nu. Totuși, pentru că știu să scrii, scrie și despre el...”

Ceace și fac stimată domnișoară, mai ales că știu că undeva, într-un oraș de provincie ars de toamnă, sunt suflete ce îmi așteaptă tinerețea gândurilor... Cu Alecsandri, m'am întâlnit pentru întâia oară la cinci ani... Mă surta bunica-mea pe masă, când venea musafiri, ca să spun „Miorița”. Mă învățase balada asta seara, toamna târziu, când vântul își frângea gânușii în porțile cerdacului, când înlănțuitor coborau basmele pe ferestre, pe lângă gutușe aurite de mătule negurilor... Mi-aduce aminte că țugam foarte emolvent înainte de a începe și că îmi dregam glasul spunând răspicat titlul „poeziei”: Miorița, balada de domnul Vasile Alecsandri... Bunica-mea, femeie simplă, așa cum bine le stă bunelor să fie n'avea de unde ști că „domnul” Vasile Alecsandri se săvârșe din viață de mult și că atunci, în 1922, autorul „Sergentului” era cenșă doar și amintire... Pentru generația ei, Alecsandri, ca și Eminescu, ca și Caragiale nu putea muri și au aven deș să moară... Poezii, pentru bătrânii noștri sânt ca cerul: nemuritori... De atunci, au trecut ani... Am învățat rând pe rând și tot pe din afară, Sergentul, Penș Curcubanu, Iarna, Rodica, Oaspeții primăverii, sub îndemnul das călului meu din clasele primare... Am cunoscut în urmă și viața și moartea bardului dela Mircești, cum și țugăa lui... Vacanțele însă mă întore în trecut și în copilarie decăteori pe scrierul din intacul bunicei întâlnesc sub itoșne și candelă și de-asupra „poeziilor” lui Eminescu, cele două-trei cărți ale „domnului” Vasile Alecsandri... Așa m'am învățat eu să iubesc

slava lui Alecsandri... Nu în clasa, într-o oră de limba română... Ci acolo, lângă busuolocul copilăriei și lângă muștelele din frărestra laticulul bunicei... Nu a fost scriitor Vasile Alecsandri. Și nici nu avea nevoie vremea lui de scriitori... A fost însă un luptător cum puțin la găduit țara asta în spinaea ei... Sub apăsarea înjmei și a talentului său a știut să vjbreze în totdeauna cea mai senină coardă a neamului acestuia... Tremur și în vârsul sau în fraza lui dorința de a cuceri zărci și lumina, pentru țara în care credea ca într-un Dumnezeu iubit numai de el... A fost prima încordare ridicată din lăcrimă și flacăra a românismului. Alecsandri rămâne un stălp de granit și un pion; un precursor și un vizionar, ori cum l-am întoarcă și din orice unghi l-am privi... Nu îmi este îngădujt și nici nu am timpul necesar ca să îmi pot pemite luxul să zugrăvesc viața și truda lui Alecsandri aici. S'em-

nalizez însă faptul că poetul nostru național (da domnilor critice): poetul nostru NATIIONAL) nu doarme numai sub bărganul nesimțirii noastre... Ori așa este un lucru foarte trist... Și e păcat... Știu că sânt mulți acela care negă valoarea acestui adevărat părinte al literaturii românești... Știu că sânt oameni care întore fruntea penitei de lângă amintirea de lumină a acestui vesnic tânăr și ferice Alecsandri... Alecsandri rămâne însă dincoace de orice critică și de orice literatură, ca un zimbet senin de bună-tate și de înțelegere. Din truda celor aproape cincizeci de ani de risipire ne-a rămas nouă o literă românească dulce ca un făgure de migre și n'aoșe ca o rugăcune... Și în poetul care a fost ca și în amintirea care este acum, să adunăm streășinele recunoștinței noastre ca să ni-l putem apropia și înțelege... Moartea a intrat în viața poetului încă din 1875... Nu l-a îmbrățișat însă trupul văgăuit de trudă și bătrâneți decât la 22 August 1890...

Și-a scuturat frunzele inimii într'un început de toamnă bolnavă de neguri cu cenușii de corbi, cu ajurări de miriști tunșe și pustii, cu călătorii de zări și de coșoare... Așa sânt datorii să moară poezii; uitaji ca toamna... Cărțile lui Alecsandri mă teptesc și astăzi ca niște vacante de Paști... Iar pentru bătrâna lui amintire, plâng câteodată așa cum plâng numai lângă mormântul buniceului... ION AUREL MANOLESCU

... Ceace și fac stimată domnișoară, mai ales că știu că undeva, într-un oraș de provincie ars de toamnă, sunt suflete ce îmi așteaptă tinerețea gândurilor... Cu Alecsandri, m'am întâlnit pentru întâia oară la cinci ani... Mă surta bunica-mea pe masă, când venea musafiri, ca să spun „Miorița”. Mă învățase balada asta seara, toamna târziu, când vântul își frângea gânușii în porțile cerdacului, când înlănțuitor coborau basmele pe ferestre, pe lângă gutușe aurite de mătule negurilor... Mi-aduce aminte că țugam foarte emolvent înainte de a începe și că îmi dregam glasul spunând răspicat titlul „poeziei”: Miorița, balada de domnul Vasile Alecsandri... Bunica-mea, femeie simplă, așa cum bine le stă bunelor să fie n'avea de unde ști că „domnul” Vasile Alecsandri se săvârșe din viață de mult și că atunci, în 1922, autorul „Sergentului” era cenșă doar și amintire... Pentru generația ei, Alecsandri, ca și Eminescu, ca și Caragiale nu putea muri și au aven deș să moară... Poezii, pentru bătrânii noștri sânt ca cerul: nemuritori... De atunci, au trecut ani... Am învățat rând pe rând și tot pe din afară, Sergentul, Penș Curcubanu, Iarna, Rodica, Oaspeții primăverii, sub îndemnul das călului meu din clasele primare... Am cunoscut în urmă și viața și moartea bardului dela Mircești, cum și țugăa lui... Vacanțele însă mă întore în trecut și în copilarie decăteori pe scrierul din intacul bunicei întâlnesc sub itoșne și candelă și de-asupra „poeziilor” lui Eminescu, cele două-trei cărți ale „domnului” Vasile Alecsandri... Așa m'am învățat eu să iubesc

Și-a scuturat frunzele inimii într'un început de toamnă bolnavă de neguri cu cenușii de corbi, cu ajurări de miriști tunșe și pustii, cu călătorii de zări și de coșoare... Așa sânt datorii să moară poezii; uitaji ca toamna... Cărțile lui Alecsandri mă teptesc și astăzi ca niște vacante de Paști... Iar pentru bătrâna lui amintire, plâng câteodată așa cum plâng numai lângă mormântul buniceului... ION AUREL MANOLESCU

O problemă: Intelectualul

Există, la noi, o concepție, că nimeni nu poate fi sociot intelectual — adică nu poate fi „oficiat” luat ca atare — dacă nu are o diplomă. În țara noastră românească, nimeni nu te mai primește prietenos, dacă nu îndeplinești condiția aceasta a diplomei. Nu interesează pe nimeni cum ai obținut-o. Totul este ș-o ai și cu toate acestea, ne vâltăm că astăzi avem un surplus de intelectuali. De aici, problema: ce se va face hiata țară românească peste câțiva ani când va avea atâția intelectuali încât să nu mai aibă ce să facă cu ei?

Datorită acestei îngrijorări, începe să se pună obstacole peste obstacole, la intrarea în universitate. Și dacă totuși, pătrunzi în acest altar al înaltei culturi, ești obligat să primești — fără nici o discuție — anumite condiții, impuse de forurile conducătoare. Iată-ne deci, din țara „eminamente agricolă”, transformăm într-o țară care e amenințată să sucumbă din cauza considerabilei creșteri numerice a intelectualilor.

Prinod superficial, s'ar putea spune că acesta este adevarul. Răscolind însă, adâncul lucrurilor, observăm că situația este tocmai inversă.

În timp ce orașele gem — în special Bucureștii, la care se mai adaogă și celelalte centre universitare — de prea mulți intelectuali, satele duc o viață aproape de total analfabetism. Nu știm dacă își dă cineva seama de starea de incultură elementară a țărănului român. Avem încă, majoritatea țărănilor analfabeți și astăzi; în cv civilizată, când s'a introdus radio la sate și s'au trimis kilograme de „scrisori către săteni”. Dar ceace este mai trist, este faptul că marele număr al acestor analfabeți îl formează flăcăii și fetele satelor.

Și atunci întreab: ne mai putem plânge că avem prea mulți intelectuali? Sântem și noi de părere că avem prea mulți intelectuali, însă intelectualii țirați. Dă rîtăraji din aceia ca Rudi, din „Fatima roșie” a lui Sorbul, cari și-au luat diplomele năinăt pentru a face armata cu termen redus și pentru a avea cu ce să epateze pe femei.

Pentru omenii de azi, intelectual înseamnă: o diplomă, un loc cât mai bine retribuit — nu interesează ce fel este și cum se capătă — un confort cât mai mare și ceace este mai important, o perfecție gimnastică a coloanei vertebrale și un vocabular cât mai adulat.

Ai aceste „calități” ești un foarte bun intelectual, putând trăi bine în Capitală și având dreptul să formulezi cât mai multe pretenții. Pentru timpul nostru, omul care întreprinde o acțiune de culturalizare a maselor, o acțiune de scoatere din ignoranță a acestor mulțimi ignorante dar muncitoare și constructive, nu poate fi totdeauna un intelectual. Și aceasta pentru faptul că noțiunea de intelectual indică un om dădora de cunoștințe recunoscute oficial, un om vast, intoxicat de tratatele pe care le-a înghitit. Pentru a fi intelectual român, trebuie să respecti un anume tipic, să umpli exact golul unui șablon, alfel nu poți fi socotit ca atare. Pentru propiendada noastră „cultă” intelec-

tual e ceva perfect. Nimeni nu-ți dă seama că tocmai acest intelectual este totdeauna incomplet, în sensul că niciodată nu se poate opri în căutările sale. El este omul mereu avid de cunoștințe noui. Niciodată nu poate fi un om mulțumit cu sine și cu ceace știe. Tocmai această sete de a ști cât mai mult, a intelectualului, ne împiedică să-l definim perfect, ne împiedică să-l fixăm.

El este într-o continuă căutare. Într-o continuă evoluție. Intelectualul este mereu preocupat de găsirea adevărului, de găsirea unui sens, a unei înțelegeri. Pe lângă aceste toate, intelectualul mai în deplinește și rolul unui factor social, de reală importanță. Dar, pentru a-și îndeplini acest rol social, trebuie să fie mai întai un om în adepărata accepțiune a cuvântului. Nu ne trebuie intelectuali pânăitor de posturi. Pentru că această vândătoare îl obligă la înțușiri și tăceri. Or tocmai dimpotripă rostul intelectualului este de a zădărnici anumite combinații ale mai marilor zile, cari combinații realizate ar fi în avantajul lor, deservind interesul general.

În afară de aceasta, intelectualul trebuie să se apropie de sufletul omului, oricare ar fi acesta. El nu trebuie să fie rigid, distant, ne sociabil. Rostul lui este să trăiască în mijlocul oamenilor, putând rămâne, totuși, un însingurat. Fiindcă însingurarea nu înseamnă izolare de oameni.

Intelectualul care se închide în „turnul lui de fildes”, nu este util nici societății, nici vieții, nici lor. Că, să nu se uite, strada este, cel mai vast și mai perfect manual de psihologie.

Oamenii cari trăiesc izolați, fie ei cât de culți, trăiesc în afara vieții. Deci, nu pot înțelege viața și cu atât mai puțin nu pot vorbi despre ea.

Spuneam mai sus că intelectualul trebuie să se apropie de oameni. Aceasta în sensul de-a căuta să și-i apropie pentru a-i înțelege mai bine.

Intelectualului nu trebuie să-lre pugne anumii oameni. Fiindcă fie care individ e un mic univers. Fie care dându-i diverse posibilități de apropiere și înțelegere a omului.

Acel intelectual care și apropie numai anumii oameni nu și află nici un rost în lume și mai ales în „Cruciada”. Pentru că, „Cruciada” iubeste și caută să și apropie pe toți oamenii. Chiar și pe aceia cari au greșit. Și cu atât mai mult, acest curent de regenerare, această mișcare, va fi mai victorioasă, cu cât va îndrepta mai mulți răătăcși. Cred că nu e bucurie mai mare pentru un creștin și cruciat decât atunci când a putut salva un suflet. Aceasta saloare înseamnă, în mic, o a doua creație a omului răătăcit.

De aceea, intelectualul cruciat trebuie să iubescă pe orice om, indiferent din ce clasă socială face el parte. Cu atât mai mult cu cât rostul lui e de a lumina mințile, întunecate, fie datorită ignoranței, fie altor oameni interesați și speculanți. Așa și în acest fel numai, intelectualul cruciat poate fi ceace noi dorim și ceace doreș și Panait Istrati, marele nostru prieten și mentor spiritual. Adică: poate fi un factor social,

iar opera lui să fie chintesență de bucurii și de dureri românești.

Opera intelectualului român cruciat trebuie să reprezinte viabil și puternic specificul național, în mijlocul universalității.

N'aoem nevoie să imităm. Poporul și pământul românesc ne servec atâtea subiecte, pe cât de multe, pe atât de frumoase și de atrăgătoare.

Durerile noastre nu trebuie a-linate cu rețete streine. Durerile noastre sunt ale noastre și de aceea trebuie să ni le alinăm singuri.

Manifestările noastre nu trebuie să fie postive slăngăce după anumite streinătăți. N'aoem nevoie. Cum genul românesc e atât de secat încât să nu mai poată crea nici legi elementare de conducere a noastră, bazate pe condițiile de viață autohtonă și pe nevoile noastre? Nu cred. Faptul atator imitații nu înseamnă nici secătare nici lenă, ci pur și simplu lichelim. Da lichelim. Fiindcă unii „oameni” de-ai noștri cred că practicând acest lichelim al imitației vor căpăta mai mulți aderenți. Și unorii nu s'au înșelat. În totdeauna s'au găsit destui naipi — și câțiva interesați cari și făcă front comun în jurul acestor imitatori. Acuma însă, numărul naipilor a mai scăzut. Opinia publică a devenit mai circumspectă. Nu se mai entusiasmează așa ușor de formule importante, de nume mari sau de gesturi largi.

Acum e momentul trezirii. Acum când oamenii sunt în stare de această de expectativă, trebuie să scuturaji și îndreptaji pe drumul cel bun.

Adică, pe drumul sincerității, al adepărării și al dreptății. Acum e momentul ca intelectualii să se apropie de oameni și să-l călăuzească pe drum bun. Dar câți dintre intelectualii țării românești fac aceasta.

PAUL BARBULESCU

Balada Toamnei

Toamna s'a oprjt în pomi să-l îngâlbenească... Ei s'au bucurat, mult la început. Sîntîndu-se mândri cu-atâtea culori; Când văzură frunza moartă pe cărări; Glas de melodramă ridica spre ceruri Să se jeluască!

Ea s'a coborît, atuncea pe farduri. — Așteptând tăcută noaptea ră coroasă Și în timp ce lumea era strănsă'n casă, A uceș zorele cari mai erau vii Și-a adus în zori, în buchet de ceartă, Vrabli cenușii.

Timp de-o săptămână se-arată mai blândă, Imbracă tot ceru'n haină de coabit Brodată cu firre lungi de funt gel Și cu'n soare mică cât luminița, Și-adună copiii miel și măricele Să-i învețe jocul cu nuci la groșiiță.

Apoi apără la un colț de stradă C'o flășnetă veche și un pagagal. Avea în cutle multe melodii... Dar din zori de ziuă până pe noaptea, Fluera într-una dezolant de tristă Aceiași cântare, Prevestind norocul pe bilete verzii, Atât la bătrâni, cât și la copii.

Nestîind în urmă ce-are să mai facă, A intrat în casa unei fete marfi Și-l puse'n batjstă frunze de rubinei... Fata în extaz Isj închise ochii plini de visuri blonde... Toamna făcu haz... Ombracă în alb ca pentru un mire Și-albe draperii îi puse la poartă, Lumea nestîind ce e ferdice, A zis că e moartă!...

Au venit flăcăi, babe și copile, Și-au venit și proești s'o ducă la groapă. Toamna încopărtă sau chiar din regret. A pornit nebună pe drumul ca plopi Și-atâtea plâns, C'a făcut pământul apă și noroi... După „nmormântare, A prins să bocească cu urlet de vânt Printra pomii goi!... CONSTANTIN BARCAROIU

Cronica literară

C. Antoniadă: Trei figuri din Cinquecento Damian S. Anoliu: Pensionarii, roman

Mai mult decât o despărțire de dogmă, Renașterea a însemnat deslănțuirea firji din om. După mai bine de douăzeci și șase veacuri de creștinism, se pare că pentru întâia oară omul Renașterii a simțit că trăește pe pământ, că trebuie să cunoască realitatea telurică a construcției individuale, că înșeși circumstanța vieții îl obligă la desfrânarea acțelor acesteia, iar pe trăcerea existenței noastre certe, pretinde, în orice caz, eliberarea însușirilor de sub presunerea chinuitoare și sterilă în efecte artistic-socială, exercitată de obsesia cerului... Dar a mai fost ceva. Intuirea straturilor adânc subiective în substructura individualităților, nu se traduce, practic, doar printr-o invitație la viață. Inșușirea faptului eliberării, trezește, mai întai, germenii activității, și grăbește acomodarea omului, fără alogere, la toate mijloacele care îl pot așeza, mai prietnec și mai hotărât, în posesiunea acțelor vieții. Iar tentația temperamentală către independență

spiritului, îndreaptă câteodată spiritele către eficiențele imediate ale trăirii, către rezultatele sensibile, concludente, succulente. Pentru prima dată în cvul creștin, timpul Renașterii descoperă omului, despre sine, că este inteligent. Că inteligența, îi aparține ca o facultate exclusivă, ca o proprietate organică. Prin urmare că o poate întrebuința, pe sine însuși se poate întrebuința. Intervine aici o nuanță pozitivantă în deprinderea caractelor, deș se face, deacum, observată, o stabilită tendință de a verifica posibilitățile în jocul întâmplărilor și de a încerca prosția talentelor pe proecția mărginitei noastre lumi. Și pe arada, la rându-i mărginită, a viziunii omnești. Omul creiază după măsura sa — și este atent la natura mijloacelor sale. Când mai târziu, odată cu isistovirea efortului, stajă să judece neisbituta lui aplicațiune, cu aceasta chiar, se păsește într-o altă categorie de spirit, evoluțată față de cea precedentă, în care se face expectativa activității,

și, i se află dimensiunea și i se taxează rodul.

Iar dacă, desprins cu totul de cauzalitatea celor ce săvârșim, asistăm la afirmarea unui individualism, dezordonat pentru că este crejator, deasupra pentru că ignorază dedesubtul foloselor civic-sociale — avem un indicij sigur că ne aflăm într-o fază în care individualitatea echivalenază cu arta pură.

Mi s'a părut, în primul rând, că cele trei figuri din Cinquecento, studiate de d. C. Antoniadă, în noul său volum, închipe, de parte, un tablou evolutiv al individualității. Sau, în orice caz, reconstitue temperamentele atât de distincte, și totuși, ficcare în parte, atât de reprezentative, încât, dacă dintr-o simplă întâmplare au fost tratate laolaltă, rămâne mai presus de orice îndoială însă, că fixează nu numai momentul Renașterii anului 1500, dar ceva din seara ascendentă a individualismului. Căci, pe când Pietro Aretino este omul veros, dar constient, al mijloacelor, Francesco Guicciardini este un gânditor amar al acestora, iar Benvenuto Cellini, pur și simplu, unu care le nesocotește... Voiu căuta să prezint cetito-

rilor câteva trăsături ale „figurilor” de care ne ocupăm, în nădejdea că nu vom face prin aceasta alt lucru, decât să-l trimitem direct la lucrarea d-lui C. Antoniadă, față de care, o spun n'eam deschis, cuvântul nostru de laudă devine cu totul insuficient. Dealtfel studijul asupra lui Machiavel, dat publicului nostru de d. C. Antoniadă nu de mult, credem că a vorbit destul și a asigurat acestui cercetător o poziție unșă în publicistica românească. Este știut că Aretino a fost cel mai mare șantagist pe care l-a pomenit Renașterea, și poate, veacurile următoare. Inșutat cu talent, Aretino a estorcat pe toți principii și conducătorii de state, în frunte cu Francele I și, rivalul său, Carol Quintul, Lăundându-j, pe rând sau în același timp, Aretino își pretindea pe dată răsplata. Episcopul de Watson, îi oferj odată în numerele împăratului Carol Quintul un lanț de aur, propunându-j să-l facă cavalier. Răspunsul lui

Artenio este precum urmază: „...Accept lanțul, dar nu cavalieratul prin privilegiu imperial, pentru că în Mariscalco (o comedie a lui) am spus că un cavaler fără aventuri, e ca un zid fără cruci, necinstit de origine... M'asj mulțumi cu ceace sânt, numai ca la onorurile mele să adăogăți ceva care să mă mențină într'înșele...”. Comparaji, în cadrul Renașterii, expresia lui Aretino, înșarguită după satisfacția momentului, cu aceia a lui Francesco Guicciardini, care în ale sale „Ricordi politici e civili”, conchide ușcat și fără ideal: „Tot ce a fost în trecut și este în prezent, va fi și în viitor; și se schimbă numai numele și suprafața lucrurilor, așa că cine n'are ochiul bun nu le recunoaște nici nu știe să și facă o regulă sau o judecată cu ajutorul acelei observațiuni...” (ibid. pag. 208).

Veți consimți, cași mine, că se află aici, pe lângă elementul alte; personalități, și acela, al unei evoluții. Și ce trebuie să spunem despre neastampăratul Benvenuto Cellini, care respinge toată grațiile ce i se oferă, sau mai bine zis, le face dependente de capriciile lui, de multe ori: crea toare?

Călinescu și a soartei domniei-sale, în care, timp de 200 de pagini (tipărite cu literă mare pe foaie mică), nu aflăm altceva decât că onorabilul pensionar, ca orice pensionar care „se respectă”, are ticul cafelei, al „Universului” și al rizoarelor cu pătrunșel, mărar, ochiul bou-lui, trandafiri și gutui, etc? Și cum poate d. Damian Stănoiu să sufero umiljta de a da la tipar, astăzi, parafrazarea raivă și lătărăș expusă a unor aspecte cărora, în clișee mici, dar în substanță concentrat — autentică, un Caragiale le-a epuizat odată întreaga savoare? De ce serie d. Damian Stănoiu fără să se gândească dacă, făcând acest lucru, contribuie cu ceva la înscrierea, în formă beltristică, a vieții românești? Acești autori, care n'au viață interioară, de ce nu prizează, barami, originale aspecte exterioare? Căci: pe lumea aceasta nu există decât funcționari și fetele prea cuvicioșilor?

VIAȚA POLITICĂ

Creditul Titulescu

În llini generale pătura conducătoare din România nu este de fapt din convingere nici francofilă nici germanofilă. Este pur și simplu ambițioasă, prea adesea foarte parvenită aproape integral arghifrofilă.

Factorii preponderenți în economie au fost până ieri cei mai devotați aderenți ai principilor de credit german și cei mai mari adversari ai principilor de parsimonie franceză.

Prin intronarea Hitlerismului, conform unui consens general, acești aderenți practici de ieri ai germanismului, urlă astăzi în cor contra Germaniei și speră să obțină pe gratis, aur masiv dela Banca Franței.

Tot restul nu este decât o masă de manevre, relativ inapoiată potofilă sau agitată, după ordinea marilor profitori dela centru.

Atmosfera din țară pleacă din cauzele unde „Intelctualii” comentează și critică evenimentele și oamenii depe glob.

Foarte recent s'a început din aceste oficine o ofensivă violentă contra d-lui Titulescu.

Ministrul nostru de externe, este acuzat a fi mers prea departe în anumite tratative cu Rusia Sovietică, marea noastră adversară tradițională, cum spun ei.

Acești domni uită anumite stă

se angajează în aventuri, cât ar vărea ele de simpatice, aceasta poate fi motiv de acuzare?

Care sunt ajutoarele d-lui Titulescu din Hinterland?

O armată puternică, o aviație corespunzătoare o flotă impresionantă?

Cum stau vecinii noștri referitor la aceste capitole, păstrând evident proporțiile respective?

Deci ce i-a rămas d-lui Titulescu de făcut?

Să acopere prin abilități lipsurile esențiale.

Tratatele și pactele, or îi ele pețete de hârtie, dar cât semnăturile sunt proaspete, au valoarea lor — în timp.

Or, rezultatul acesta, s'a obținut, adică l'a obținut d. Titulescu.

Evident, anumite mari puteri au tot interesul să utilizeze România, pentru îndeplinirea unor mari deziderate de mâine. Anumiți localnici, impresionați prin mrejele manoperilor neloiale ai unor diplomați străini interesați (pentru statele lor), nu au nici pregătirea, nici contactul permanent cu palatul internațional pentru a putea discrimina obiective strălucitoare, de obiectivele adevărate sănătoase, în politica dusă de un star relativ mic.

Or, și ei mulți cari răvâresc la poziția d-lui Titulescu.

Chiar dacă ar obține-o situațiunea d-lui Titulescu nu o vor avea niciodată.

Deci nici „creditul Titulescu”, credit definitiv consolidat din punct de vedere internațional, nu ar mai putea fi utilizat cum este pentru România.

O fi costând bani d-lui Titulescu, dar rezultate pozitive după urma acțiunei d-sale există. Altele sunt sumele care s'au cheltuit și se cheltuesc în comptul contribuabililor români, fără nici un folos.

Nu trebuie uitat nici faptul, că în majoritatea cazurilor d-ni din București îngreunează acțiunea d-lui Titulescu, nu din convingere, ci din motive pur personale.

Cum mulți din acești domnitori lucrează foarte perfid, trebuie o răbdare diabolică și o tactică în adevăr diplomatică din partea d-lui Titulescu pentru a para aceste lovituri de săiet.

Dacă România este astăzi în llini generale mai demn reprezentată în țările străine, tot meritul revine tot d-lui Titulescu, care a înlocuit prea numeroșii creștini monoclași din „oficina Piața Victoriei” cu oameni noi și folositori.

În rezumat, acțiunea care se duce contra d-lui Titulescu, este profund antipatriotică.

SERGIU LECCA

ri de fapt.

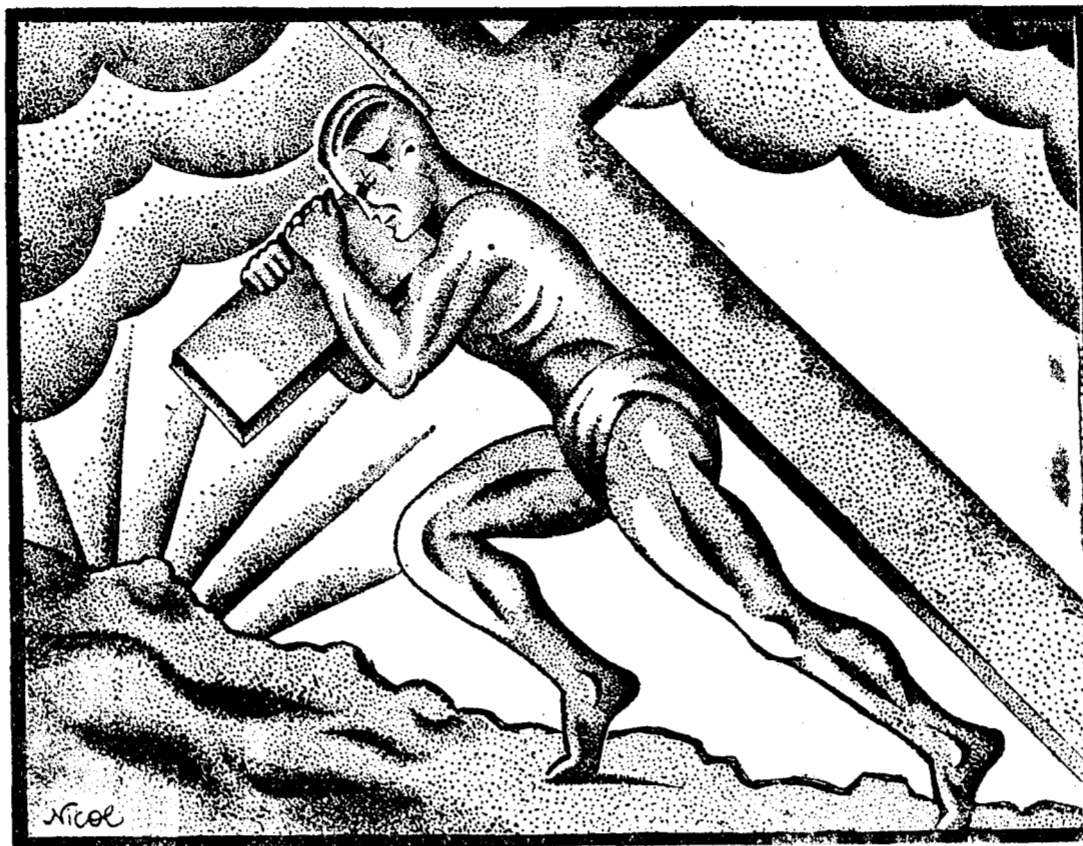
Un ministru de Externe nu poate prin definiție să fie în politica sa altceva decât oportunist.

Acest oportunism merge conform cu importanța statului ce-l reprezintă mai conform însă cu mijloacele de apărare și cele materiale ale statului respectiv (aviz amatorilor).

Dacă d-lui Titulescu, responsabilități strănsă cu adevăratul expozant ai antrevizionismului, a d. l. „așa aceasta constituie o crimă!”

Dacă d-lui Titulescu, responsabil cum este, tablează pe realități tradiționale și morale și nu

Lupta dela Mormântul fără Cruce sau pentru ce a fost arestat Mihail Stelescu, conducătorul Cruciiadei Românișmului

Pentruca opinia publică și cititorii noștri să fie lămurii, cu fapte precise din ce cauză a fost arestat în chip samavolnic d. MIHAIL STELESCU, vom face un scurt istoric:

In 1930, la o manifestație studențescă, Mihail Stelescu mergând în fruntea studentimii ca să depună o coroană pe mormântul Eroului necunoscut, din Parcul Carol, a observat că în afară de o biată făclie, niciun alt semn creștinesc nu veghea vecinicia acestui simbol al românișmului. În suflul lui Mihail Stelescu s'a imprimat atunci, ca o poruncă de viitor, așezarea unei cruce, din partea tineretului român la căpătâiul celui care rezumă jertfa spirituală și fizică a părinților noștri.

Credincios acestei hotăriri, Mihail Stelescu începe o propagandă printre studenți, în vederea așezării unei cruce la mormântul Eroului necunoscut. Intreaga studentime română adună într'un congres, discută și ratifică realizarea acestei hotăriri și inițiativa a studentului-camarad, Mihail Stelescu.

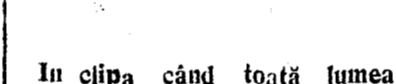
După trei ani de propagandă activă și cu multe jertfe fizice, Mihail Stelescu reușește să comande crucea. La 24 Ianuarie 1933, trebuia să fie depus la Mormântul acest semn creștinesc, pe care erau gravate cuvintele: „EROULUI NECUNOSCUT, DIN PARTEA STUDENȚIMII ROMÂNIE, 21 Ianuarie 1933”.

— batjocorit de cicoi oligarhi și străini. — pe umeri, pătrunde în lăuntru parcului.

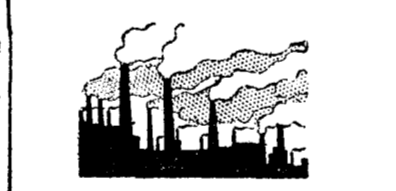
EPILOG

Cu prilejul patronului Facultății de Teologie din București, I. P. S. S. Patriarhul Miron încunostințat de cele petrecute în Parcul Carol, PROTESTEAZĂ VEHEMENT IMPOTRIVA GESTULUI SFARAMĂRII CRUCII STUDENȚILOR ȘI PROMITE CA VA SATISFACE ACEST DEZIDERAT AL TINERETULUI CREȘTIN UNIVERSITAR. Reconaște în același timp că acțiunea studenților pentru depunerea unei Cruci la mormântul Eroului necunoscut este legitimă și creștină.

I. P. S. S. Patriarhul, cu toată promisiunea n'a putut face ni-

In clipa când toată lumea credea, că incidentele se vor sfârși aici, un sunet de trompetă, prelung și sășietor ca un glas de cobe, sărteca aerul, vestind ATACUL. Și atunci dinaintea ochilor îngroziiți ai multimii se deslășoară o viziune de apocălips.

tec de smerită închinăciune înălțată Celui de Sus: „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați...”

Melodie tristă, intreruptă de salvele jandarmilor, care latră ca niște sacali ai pustiei...

RETRAGEREA

Studentii strâng rândurile. Vor bește domol și cu lacrimi preotul bisericii Sf. Anton și apoi Mihail Stelescu, conducătorul studentilor. Ordinea desăvârșită domnește în gesturile tinerilor. Coloana, refăcută, se reintoarce în Afând despre arestare, Mihail Stelescu se prezintă, împreună cu o delegație de studenți, la d. procuror Procop Dumitrescu cerând eliberarea preotului. Delegația în frunte cu Mihail Stelescu este ARESTATĂ și ea. La interogatoriu, M. Stelescu declară:

DEPUNEREA CRUCII

In ziua de 24 Ianuarie 1933, studentimea se adună la Biserica Sf. Anton, unde era depusă Crucea, fără nici o inscripție. După slujbă și sfîntirea Crucii, Mihail Stelescu reamintește studentimii sensul adunării lor și apoi încolonează, într'o ordine precisă, cu Crucea în capul coloanei, cei 2500 de studenți pornesc spre Parcul Carol.

ATACUL

Aici surpriză. Porțile erau închise și baricadate cu jandarmi și sergenți înarmați până în dinți. Coloana se opreste mirată și cuminte, Mihail Stelescu se apropie de poartă și întreabă din ce cauză au fost luate aceste măsuri. Autoritățile, drept orice răspuns, amenință în numele legii, că nu este permisă depunerea Crucii.

In fața acestei provocări fățișe, tineretul neîntimidat, se apropie de poartă o deschide și cu alba Cruce a românișmului

Concluzia declarației: Preotul, Mihail Stelescu și Delegația sunt menținuți în arestul Poliției până la ora 1 noaptea și bătuți într'un

mod obicinuit autorității noastre de Stat.

TENNIS

In cele din urmă guvernul cedează. Studentii depun o cruce de flori pe mormântul eroului necunoscut, care avea să rămână acolo până se va confecționa crucea din marmură.

D. MARIN ȘTEFANESCU conducătorul cultului Patriei, așeză în numele STUDENȚIMII și a românilor de pretutindeni, Crucea, la Eroul necunoscut.

Voința studenților și vîsul creștinesc al lui Mihail Stelescu n'au fost în zadar. Grație suferinței lor, mormântul Eroului își leagă astăzi făclia și nemurirea, la umbra Sfintei Crucii...

SI TOTUSI..

nepricupuți care ne conduc nu s'au ales cu nici o învătătură, din cele întămplare acum câțiva ani Astăzi, Mihail Stelescu este chemat în judecată pentru încercarea de rebeliune (?) dela 24 Ianuarie 1933. VA FI JUDECAT LA 5 NOEMBRIE PENTRU UN FAPT, CARE AZI, E LEGAL. DEOARECE S'A RECUNOSCUT NECESITATEA CRUCII...

Dinaintea acestor provocări nesăbuite, PROTESTAM dărz tineretului românesc și cu noi întreaga opinie publică. Cerem eliberarea lui Mihail Stelescu, arestat, în clipa asta, ILEGAL și numai spre a lovi în sinceritatea cauzei Cruciiadei.

Protestăm și chemăm, în jurul creștinătății acestei țări, ba jocorită și la liberul plac al celor cari ne jecmănesc la adăpostul legilor și la umbra pustilor...

Redacția și cititorii Cruciiadei se solidarizează cu acțiunea și suferința seului ei, Mihail Stelescu și atrage atenția autorității de stat să fie mai puțin priplă cu acțiunile ce le ia. Nu de alta, dar 24 Ianuarie 1933, ar putea să plutească iarăș prin atmosferă acestei Români, care suferă dela întempeere, până 'nt'o zi...

CRUCIATI

lata aproape un an de când scânteia hotărâtă de soartă, a

INFORMAȚIUNI

■ Sediul, Redacția, Căminul și Cantina Cruciiadei se vor deschide și inaugura după eliberarea dela Văcărești, a directoriului nostru. Până atunci sediul se va amenaja și mobilă.

O parte din mobilier și anume: sala de mese, trei birouri, scaune și lămpi ne-au fost donate de unul din marii noștri prieteni.

Cruciții lipsiți de mijloace vor înainta secretariatului câte o cerere de admitere în cămin și cantină. Intreținerea este absolut gratuită. Admiterea se va face pe baza unui concurs crucial, deoarece în afară de lipsa materiale, selecția trebuie făcută și pe bază de capacitate morală și intelectuală.

Această organizare a unei vieți străne în jurul unui punct central, este una din victoriile de bază ale Cruciiadei.

Din munca cruciaților organizați și din jertfele lor au răsarit pe întinsul țării 37 de organizații cruciate.

Din munca și sacrificiul redactorilor Cruciiadei, s'a menținut săptămânal o gazeta de luptă și de demnă atitudine.

Din sacrificiile materiale ale cruciaților cu oarecari posibilități bănești au luat naștere sediul, redacția, căminul și cantina.

aprinz o făclie nouă peste ogorul românesc, „Cruciada Românișmului”.

Voi cari din prima clipă ați răspuns acestei chemări din adâncuri, voi cari ați plecat la drum singuri și izolați cu un curaj neasemuit, voi primiți cruciații ai unei lupte titanice ce se pregătește, bucurați-vă. Azi pe întinsul țării se înmulțesc cruciații noului crez și am devanțat o forță care în curând se va împuna.

Greutățile pe cari le întâmpinați să vă oțelească. Dacă azi nu știți să îndurați calvarul unui greu, mâine nu puteți merita să purtați greutatea unei glorii.

Căutați-vă în jur numai frați de luptă, din cei cari nu dau înapoi. Acela care la primul pericol dă înapoi, e un laș și n'are ce căuta printre viteji.

Nu precepțiți în gândurile voastre biruința, nu o măsurați cu ceasul. Ea vine atunci când s'a jertfit cât trebuie și când cei cari o caută sunt definitiv convinși și conștienți de menirea lor. Nu vă amărați întrebând: „Când vom învinge”, ar însemna că sunteți mica la suflet și la gând Spaniet-vă: „vom învinge”, chiar învinși!”

Păstrați-vă în suflatele voastre cuvintele de foc și de lămpă: MUNCĂ—CINSTE— ADEVĂR

Prin această crenclură vi so comuncă și următoarele:

1) Sa hotărât ca pe ziua de 24 Noembrie 1935, să se constituie în mod definitiv „Gruparea politică, Cruciiada Românișmului”.

2) Cu această ocazie fiecare organizație existentă își va trimite delegații săi.

Cruciații, vreau să vă văd în acest asal thotăritor, când trebuie să arătăm lumii de ce forțe dispunem și ce putea face în așa scurt timp. Lăsați vorba discuția, la lucru zi și noapte.

O întreagă mulțime de oameni așteaptă dela noi o viață nouă. Să luptăm ca să le-o dăm, „TRAIASA CRUCIADA”.

MIHAIL STELESCU
Conducătorul Cruciiadei

■ Cu ocazia congresului se va ține și atribuțiunile fiecărui Cruciat și se vor revizui cele prezente.

■ Prietenului Mareu Ioan, Cluj îi se comunică că s'a făcut tot ce s'a putut în lipsa directorului nostru.

■ Salutați cu bucurie frumoasele roade ale Cruciaților Bănărenți pe care ni le a adus la cunoștință inspectorul nostru, revenit din turneul său.

■ Foarte corespunzătoare, toată activitatea Cruciiadei merge nestingerită înainte, cu toată răpirea din mijlocul nostru a conducătorului nostru. El ne conduce și de-acolo de unde este, cu atât mai mult acum trebuie să lucrăm, ca să dovedim dușmanilor că o idee nu poate mu poate fi niciodată zdrobită.

TRIBUNA CEFERISTA

Situația personalului de locomotivă

Se știe că personalul de locomotivă este cel mai expus din toate punctele de vedere și cel care poartă o mare răspundere. S'a cerut în totdaurea o plată în raport cu sacrificiul și cu munca depusă, dar administrația c. f. r., prin diferite metode, le-a răpit sistematic și din seala ce aveau un exemplu: s'a cerut modificarea instrucției de prime, de oarece vechea instrucție menționa condiții prea grele, aproape cu neputință de îndeplinit. Și s'a făcut o nouă instrucție, prin a cărei aplicare, personalul a fost scos dator pe 2 luni de zile, intrucât primele, până la noua instrucție, s'au acordat după cea veche: diferența rezultată e reținută...

Intrebăm pe cei în drept: ce se face cu sumele oprite ilegal?

Intră în folosul Regiei, sau în buzunarele cuiva? Regia Antonomă e datoare să răspundă și să intervină energic pentru redobândirea acelor funcționari rău intenționați. E un procedeu de care ar trebui să rosească Administrația c. f. r., în frunte cu conducătorii ei.

Unii mecanici muncesc câte 500 de ore lunar; li se plătește

leasă numai pentru 192 de ore și încasează prime între 2—100 lei! E cazul mecanicului Ciutac Ioan din depoul B. M., care pe luna trecută n'a luat decât 2 lei ca primă!... Doar un covrig cu susan pentru o lună și pentru o familie întreagă!... De acia mecanicilor cer reglementarea orelor de muncă. Rîșnerile se fac mai ales din pricină că locomotivele nu realizează economii. Cum vrei însă domnilor directori să se facă economii de combustibil și material rulant, când locomotivele sunt uzate până la maximum, când materialul e de calitate proastă?... Modificăți alocția în felul acest: luați alocția eslei e bune locomotive și a celor mai proaste; faceți meșla la care adăușai un plus de 10 la sută și vedeți rezultatul! Dar scoateala e alta: ca o parte din cheltuielile suportate de Regie să fie întoarsă de personal... În genioasă scoateala, însă cât de neomenoasă!! oare nu-i timpul să se încezeze cu asemenea „bușuri”? Vor conducătorii să repete povestea cu sânge de acum câțiva ani?!

DAN CONST, MALTEZI

Judecata lui Ghiga

M-e scârbă și totuși sunt obligat să mă ocup mereu și numai de eserocheriile lui Ghiga.

E o datorie elementară față de cetitorii noștri de a nu rădăsi o campanie până nu avem deplina isbândă. Suntem încurcați. Avem răbojit pe Negulescu și nu putem țintui pe deplin la sidul infamiei până nu termăm definitiv cu Ghiga. Avem escroci prospăruți și nici nu putem pomeni de ei până nu terminăm cu astia.

P. T. T-iștii au făcut o cerere, arătând potlogăriile lui Ghiga și cerând sancționarea. A făcut și subsemnatul o cerere, în același sens, cerând să fin chemat ca prim informator.

Hărțile au ajuns la direcțiune și de acolo au ajuns la conțencios. De atunci sunt două — vă rog citiți bine: donăc lnni. Nu știu cam cum e conțenciosul p. t. t., dar știu că hărțile sunt acolo și dorm — ele sau domni — tot aia, căci nici umbră de dreptate nu se vede și nici măcar nu am fost citat. Se vede că „domni” nu-mi cunosc adresa iar redacția Cruciiadei unde mai pot primi vdeo citătie ori „invitație” e prea departe pentru poșta. In schimb nouă de o bucată de vreme sistematic ne djeșpar scrisori și ni se fură zia-

re. Dar asta nu e nimic.

Dacă Ghiga a furat și poșta și colegii, dacă Ghiga trafichează cu polițele oamenilor și face trafic la casa de credit — unde ea și la poșta — are oamennii lui — nu este pus în dispozițiune până la achitare ei pur și simplu e funcționar, conduce o asociație de funcționari, ba în această calitate își mai permite să și tragă cu o revoluționar după acei cari nu sunt de o mare acord cu el și hotările lui (cazul din curtea Bisericii Sf. Dumitru). Că Ghiga își permite neobrazarea să injure și să amenințe la colțuri de stradă pe șoferii lui și pe toți acei ce îndrăznesc să se opuc fără de legilor lui... noi numai noi suntem vinovații!

Asta bine înțeles pentru că la poșta totul e în regulă iar noi suntem niște ticăloși cari ne permitem „ne mai pomenite îndrăzneli” și merităm „puscăriia”. Dar mai lipsește decorațiivier” pentru Ghiga, Negulescu și toți ceilalți cari cu abnegație și fără judecată știu să îndure vjeteșle toate „insultele” noastre.

Așa judecă Ghiga și... cine?

M. B.